

ÜYELERİMİZİ TANIYALIM

Avukat Şükrü ÖZBAĞCI

Emekli Emniyet Müdürü

1.Kendinizi tanıtır mısınız: Dört erkek kardeşin en büyüğü olarak 01 Mayıs 1972 tarihinde memleketim olan Denizli’de dünyaya geldim. Baba tarafından Buldan, anne tarafından Sarayköy’lüyüm. İlkokulu ve ortaokulu Denizli’nin Sarayköy ilçesinde dereceyle bitirdim. Lise öğrenimimi, 1990 yılında İzmir Polis Koleji’nde yine ilk on derece içerisinde tamamladım. Ayrıca fark dersleri vererek 1994 yılında da Ankara Anıttepe Lisesi’nden mezun oldum. 1994 yılında Polis Akademisi’nde lisans öğrenimimi dönem dördüncüsü olarak tamamlayıp Komiser Yardımcısı rütbesinde mezun olarak, Emniyet Genel Müdürlüğü Dışilişkiler Dairesi Başkanlığı’nda polislik meslek hayatıma başladım. Mesleğimin henüz üçüncü ayında polislik kariyerimin ilk sürgün tayinini yaşayarak E.G.M. Koruma Dairesi Başkanlığı emrine grup amiri olarak atandım. Bu birimde yaklaşık olarak onbir ay çalıştıktan sonra, İngilizce dilinde KPDS sınavında başarılı olmam nedeniyle 1995 yılında dönemin Dışilişkiler Daire Başkanı’nın takdire şayan çabalarıyla tekrar Dışilişkiler Dairesi Başkanlığı emrine atandım ve uzun yıllar bu birimde hizmet verdim. Zorunlu ikinci bölge hizmetimi Siirt İl Emniyet Müdürlüğü emrinde tamamladıktan sonra Polis Akademisi Başkanlığı emrine öğretim görevlisi olarak atandım.

1994 yılında ÖSS-ÖYS sınavı sonucunda kazanmış olduğum, ancak 1111 sayılı Askerlik Kanunu’nda o dönemde yürürlükte olan hüküm nedeniyle, askerlik hizmetimi yapmadığım gerekçesiyle okul kaydımı yaptıramadığım, ancak yıllar sonra yükseköğrenim öğrenci affı içeren 2010 tarihli 6111 sayılı kanundan faydalanarak, mezunu olmaktan büyük onur duyduğum İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ne 2011 yılında kaydımı yaptırarak, 2016 yılında onur öğrencisi derecesiyle mezun oldum.

Polis Akademisi Başkanlığı’ndaki görevim esnasında 2017 yılında 3.Sınıf Emniyet Müdürü rütbesindeyken kadrosuzluktan emekliye sevkedildim. Akabinde Ankara Barosu’nda bir yıllık avukatlık stajı sürecini başarıyla tamamlayarak, 2018 yılı Aralık ayından itibaren Ankara Barosuna kayıtlı serbest avukat olarak Sıhhiye’deki yazıhanemde hizmet vermeye başladım.

İyi derecede İngilizce ve Fransızca, orta düzeyde İspanyolca bilmekteyim.

2.Polis Koleji ve Akademi Mezuniyet tarihi/devresi: İzmir Polis Koleji'nden 1990 yılında, Polis Akademisi'nden 1994 yılında mezun oldum.

2a.Mezun Olunan Diğer Fakülte adı/yılı: 2011 yılında Türkiye ve Orta Doğu Amme İdaresi Enstitüsü'nde (TODAİE) kamu yönetimi alanında tezli yüksek lisans yaptım. 2016 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdim.

3-Nerelerde çalıştınız: Emniyet Teşkilatında sırasıyla; Dışişlikler Dairesi Başkanlığı, Koruma Dairesi Başkanlığı, Dışişlikler Dairesi Başkanlığı, Siirt İl Emniyet Müdürlüğü ve en son olarak Polis Akademisi Başkanlığı'nda çeşitli rütbe ve görev unvanında olmak üzere hizmet verdim. Yurtdışında ise T.C.Paris Başkonsolosluğu'nda misyon koruma amiri olarak, Birleşmiş Milletler Kongo Demokratik Cumhuriyeti Misyonu'nda (MONUC) UNPOL eğitimci ve teknik danışmanı olarak, Romanya/Bükreş'te bulunan Güneydoğu Avrupa İşbirliği Girişimi Sınır aşan Suçlarla Mücadele Bölgesel Merkezi'nde (SECI CENTER) Türk Polis İrtibat Görevlisi olarak ve en son Birleşmiş Milletler Haiti Misyonu'nda (MINUSTAH) UNPOL görevlisi olarak görev yaptım.

4.Hangi tarihte emekli oldunuz. Herhangi bir işle uğraşıyor musunuz: 2017 yılında emekli oldum. Hâlihazırda Ankara Barosu'na kayıtlı serbest avukat olarak Sıhhiye'deki yazıhanemde hizmet vermekteyim.

5.Şu an hangi ilde yaşıyorsunuz: Eşim ve iki oğlumla birlikte Ankara'da yaşıyorum.

6-Meslekten bir anı /Dernek ve Çağın Polisi Dergisi için önerileri/değerlendirmeleriniz

Türk olmaktan gurur duymamız gereken o kadar çok neden var ki, sadece aşağıda aktaracağım Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nde yaşamış olduğum iki hadise Türk olmanın ne kadar gurur verici olduğunu bana yaşatarak göstermiştir:

a)2005-2007 yılları arasında polis görevlileri için Fransızca bir misyon olan Birleşmiş Milletler Kongo Demokratik Cumhuriyeti Misyonu'nda (Fransızca kısaltması MONUC) teknik danışman ve eğitimci olarak görev yaptım. 30 Haziran 1960 yılında bağımsızlığına kavuşan Kongo Demokratik Cumhuriyeti Belçika'nın eski bir sömürgesi olup, eski ismi Zaire'dir. Yüzölçümü bakımından Afrika'da Cezayir'den sonra ikinci büyük ülke olup, ülkemizin 2,9 katı, kendisini sömüren Belçika'nın ise tam 36 katı büyüklüğündedir. Nüfusu da tahmini olarak 70-75 milyon civarındadır. Kongo ismini taşıyan diğer ülke ise Fransızların eski sömürgesi Kongo Cumhuriyeti olup, başkenti ise ismini Fransız kâşif Brazza'dan alan Brazzaville'dir. Kinşasa (Kinshasa) ve Brazzaville, Kıbrıs'taki Lefkoşa ve Nicosia şehirlerini saymazsak dünyanın birbirine en yakın iki başkenti olup, bu iki başkenti birbirinden debisi bakımından Amazon Nehri'nden sonra dünyada ikinci olan Kongo nehri ayırmaktadır.

Dört Türk polis görevlisi olarak görev yaptığımız yer, ülkenin en doğusunda bulunan ITURI denilen bölgede yer alan Buna şehri idi. Burası MONUC misyonu içerisinde Sektör 6 olarak geçer. Bu bölgede isyancı milis hareketleri oldukça yaygındır. Bölgenin ormanlık olması, özellikle meşhur tropikal yağmur ormanlarının bizim bulunduğumuz bölgede başlaması nedeniyle burası militanlar için iyi bir doğal barınak ve saklanma alanı teşkil etmektedir. Birkaç değişik milis grupları bu bölgede kuzey-güney paralellerinde faaliyetlerini sürdürmektedir. Bulduğumuz bölgenin en önemli özelliklerinden biri de, bölgenin zengin flora ve fauna potansiyeline sahip olmasıdır. Bundan daha da önemlisi, sahip olduğu zengin altın rezervleri, daha güneyde bakır yatakları, Albert Gölü civarında bulunan petrol ve daha batıya yani Kisangani'ye doğru gidilirken de zengin elmas rezervleri kan emici Batılıların iştahını kabartmaktadır. Bu kadar çok yeraltı ve yerüstü zenginliğine sahip bir ülkenin fakirlik içerisinde olması, halkın büyük bir bölümünün yaşam standartlarının çok kötü olması, sömürgecilerin insanların ve bu toprakların kanını nasıl son damlasına kadar emdiğini ibretle bizlere göstermektedir. Sömürgeci ve kan emici beyaz adamın buralarda bıraktığı kötü izlenimden ötürü beyazların pek sevildikleri söylenemez. Bu bölgede beyazlara Swahili dilinde "muzungu" denmektedir.

BM barış misyonlarında görev yapan asker ve polis zevat, kendi ülkelerinde giydikleri resmi üniformalarını burada da giymektedirler. Ancak BM polis görevlileri üzerinde BM amblemi olan mavi kep veya bere, askerler de BM amblemi olan mavi miğfer giyerler, sol omuzlarına da BM amblemi ile birlikte kendi ülke bayraklarını taşımaktadırlar. Bundan ötürü özellikle BM askerlerine “Mavi Kasklılar” denmektedir. Biz de Tür polisi olarak lacivert renkli yazlık çevik kuvvet üniformamızı giyiyor, sol omuzumuzda da BM amblemi ile birlikte şanlı bayrağımızı gururla taşıyorduk.

Türk Polis Kontenjanı Amirimizin çağrısı üzerine üç ayda bir yaptığımız kontenjan grubu toplantısına katılmak üzere, görev yaptığımız bölgelerden ülkenin en batısında bulunan başkent Kinşasa şehrine geldik. Şehrin merkezi yerinde diyebileceğimiz bir yerde bulunan bir otelde konaklamak üzere check-in işlemleri için resepsiyonda görevliyi beklerken, hafif alkollü Kongolu bir adam beni görünce yanıma yaklaştı. Sol omuzumda büyük bir onurla taşıdığım Türk bayrağını görünce, Fransızca dilinde bana hangi ülkeden olduğumu sordu. Ben de “Türkiye” diye yanıt verdim. Bunun üzerine bana sağ el başparmak yukarıda dört parmak kapalı olarak “harika” anlamında bir işaret yaparak, “kendinle gurur duy” dedi. Ben de ona; “niye kendimle gurur duymam gerekiyor?” diye sordum. Bunun üzerine Kongolu adam bana şunları söyledi: “Senin ataların Osmanlılar büyük insanlar. büyük devlet kurdular, dünyaya hükmettiler. Ancak, hükmettikleri yerlerdeki insanlara, bu Avrupalı beyazların biz Afrikalılara yaptıkları gibi kötü davranmadılar, egemenlikleri altındakileri sömürmediler. Dünyaya insanlığı öğrettiler. Bu nedenle kendinle gurur duymalısın.” dedi. Ben de bu güzel duygu ve anlam yüklü ifadelerinden ötürü kendisine teşekkür ederek, ecdadımızdan her zaman gurur duyduğumu, ecdadımızın torunları olan bizlerin alınlarına hiçbir zaman kara leke sürmediklerini eşsiz bir duyguyla ifade ettim. Afrika’nın tam ortasında, tam da Kara Afrika denilen bir yerde, insanların çoğunun Hristiyan olduğu, ülkemizin ve insanımızın pek tanınmadığı böyle bir coğrafyada, teni kara ama vicdanı ak olan bir Afrika insanının ecdadımı iyi tanımasından ötürü duyduğum kıvanç ve eşsiz mutluluğu tarif edemem. Açe’ye de yardım eden, Fransız çapulcuları tarafından hasat zamanında tarlaları yağmalanan Alman köylülerine de yardım eden, patates kıtlığında İrlanda halkına kendilerini o dönemde sömürmekte olan Büyük Britanya Krallığı’nın kraliçesinden bile fazla para yardımında bulunmakla yetinmeyip üç gemi dolusu zahire gönderen de yine benim ecdadımdır, bu büyük necip millettir. Milletimiz aleyhine sözde Ermeni soykırımı iddialarına verilen insafsız ve kasıtlı destek aklıma geldikçe, Kara Afrika’nın tam orta bir yerinde, kendisinden belki de hiç beklenmeyecek bir bilgelikle bir Afrikalıdan herkese tarih dersi verir nitelikte ecdadımız hakkında böyle bir sitayişte bulunulması açıkçası beni ziyadesiyle mutlu etti. Bu yaşanmış olay, sözde Ermeni soykırımı sevicilerine ve müfterilere ithaf olunur! Her zaman Türk olmaktan gurur duydum, gurur duymaya da devam edeceğim. Ulu önderimizin de dediği gibi, “Ne mutlu Türk’üm diyene”!!!

b)Kongo Demokratik Cumhuriyeti Ituri bölgesinde bizden önce görev yapan Ürdün ve Malawi’den iki askeri gözlemci personel (MILOBS), isyancı militanlar tarafından hunharca katledilerek öldürülmüş, hatta bazı uzuvları da yamyamlığı çağrıştıran canavarca ve öfke dolu hislerle yenmişti. Bu militanlardan dördü yakalanmış ve görev yaptığımız Bunia şehrinin kuzeyinde bulunan ve altın madenleriyle meşhur Monglawu köyünde, bölgenin güvenliğini sağlamak üzere BM adına konuşlandırılmış olan Pakistan askeri bölüğünde gözaltında tutulmaktaydı. Söz konusu militanları Bunia şehrindeki Ceza İnfaz Kurumuna transferini sağlamak üzere ben ve Benin Cumhuriyeti’nden bir polis arkadaşım görevlendirildik. Bangladeş Hava Kuvvetlerine ait Rus yapımı MI-8 model bir helikoptere gazeteciler, insan hakları gözlemcileri ve BM’nin diğer ilgili birimlerinden tahmini 14-15 personel ile birlikte binerek yaklaşık 45 dakika sonra bölgeye indik. Köyün bulunduğu yer yemyeşil, muz, mango, avakado, palmiye vs ağaçlarıyla dolu tipik bir Afrika

kırsal alanı idi. Helikopterin indiği alan Pakistan askerleri ile güvenlik tertibatı alınmış olarak kuşatılmıştı. Bizi almaya gelen birkaç cip araç vardı. Helikopterden inen zevatı Pakistanlı askerler ciplerin arka kasalarına doldururken, ben de ciplerden birinin arka kasasına çıkmaya yeltendiğim bir anda omuzundaki üç tane yıldızdan yüzbaşı olduğunu anladığım Pakistanlı bir subay beni kolumdan aşağıya çekerek işaretle ve İngilizce dilinde cipin ön tarafına, şoför mahallinin yanına oturmamı söyledi. Ben de bu durumdan gayet memnun bir şekilde ön tarafa oturdum. Pakistanlı subayın bu iltifatı neden yaptığını elbette anlamıştım. Birkaç dakika sonra kampa vardık. Benin’li polis arkadaş yanıma gelerek Pakistanlı subayın beni nereden tanıdığını sordu. Ben de ona; “ne ben onu tanıyorum, ne de o beni tanıyor” dedim. Bunun üzerine hasekonu meslektaşım; “peki, niye sana ayrıcalık yaptı, seni ön tarafa oturttu?” diye sorunca ben de ona omuzumdaki Türk bayrağını göstererek “bundan dolayı, çünkü biz kardeş milletleriz” dedim.

Kampta bulunan geleneksel Afrika tarzı kamelyada şüphelilerin devir-teslim işlemlerine ilişkin gerekli tutanak ve imza prosedürleri yapılırken bize meşrubat ve kurabiye ikramı yapılmaya başlandı. Helikopterden indiğimizde yanıma gelerek beni cipin ön mahalline oturtan o yüzbaşı tekrar yanıma gelerek “Selamün aleyküm” deyip hal ve hatırımı sordu. Hoşbeş sohbet ederken bana tekrar gurur ve mutluluk duymamı sağlayacak şu sözleri söyledi: “Sen olmasaydın, bu ikramın hiçbirini yaptırmazdım!”.Tabii ki bu, sol omuzumda gururla taşıdığım bayrağımdan dolayı yapılan bir iltifattı. Afrika’nın bir köşesinde, ne ben onu tanırım, ne de o beni tanır. Bir Pakistanlı subaydan duyduğum bu sözler ve yapılan bu iltifatlar, Türk ve Müslüman olmamdan dolayı idi. Türk ve Pakistan halkları birbirlerini karşılıksız sevmektedirler. Dünyada birçok ülke dolaştım, birçok insanla tanıştım, ama bizim Türk milletini karşılıksız seven Pakistanlılar dışında bir millet göremedim !